

orden skal tages alvorligt, og ikke bare af Danmark, men at Europa sådan set tager dagsordenen alvorligt og gerne ser en internationalt forpligtende aftale til december i København, og fordi, som jeg var inde på før, at skyggesiden ved at underkaste sit erhvervsliv anderledes rammevilkår jo er, at man også risikerer at tabe noget på konkurrenceevnen på den korte bane. Derfor er det jo så vigtigt – for at fremme velstand, beskæftigelse, bekæmpe ledighed og andet – at vi søger at gå mest muligt i takt internationalt, sådan at de nye rammebetingelser, der lægges ned over Danmark, og som vi altså selv efterspørger i ambitionen om at nå det fossilfrie samfund, også synkront lægges ned over resten af verden.

Derfor må jeg sige, at jeg slet ikke forstår denne sondring mellem EU og os selv. Jeg synes sådan set, at de allerbedste klima- og energipolitiske fordringer, man kunne blive mødt med, jo er dem, der er formuleret internationalt. Det gælder jo også i relation til, hvad der skal klares på egen bane, og hvad der skal klares via kvotesystemer og andet, hvor man køber sig til reduktion. Også i det ligger jo, kan man sige, behovet for at få en så internationalt forpligtende arkitektur, som overhovedet muligt. For denne udfordring fra klimaet er global, CO₂-udledningerne er en global udfordring, grænser spiller i denne sammenhæng ingen rolle. Og også af den grund har vi jo sådan set brug for at få lavet en stærk juridisk international arkitektur. Så jeg forstår slet ikke denne – ja, hvis jeg må være så fri – sådan lidt sognebundne indfaldsvinkel, der går på, at de krav, vi selv opfinder, pr. definition skulle være bedre end dem, vi formulerer i fællesskab med de partnere, vi har, hvad enten det nu er i EU eller i et videre globalt perspektiv.

Blot disse helt overordnede bemærkninger, idet jeg så helt afslutningsvis jo altså vil kvittere for den fredsommelige tone, som jeg tolker som et klart signal om – selv om der jo nu ligger to forslag til vedtagelse, hvad der for så vidt kan synes lidt underligt, al den stund der er et meget bredt flertal i Folketinget, der har en energipolitisk aftale med hinanden – at de partier, der i februar sidste år indgik en energipolitisk aftale med hinanden, fortsat er besjælet af et fælles ønske om at drive den udvikling videre frem.

Kl. 14:25

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en række korte bemærkninger, og den første er fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:25

Margrethe Vestager (RV):

Tak for statsministerens refleksioner – også om, hvor lidt eller hvor meget man kan forudse. Jeg tror, at der er en ting, der er helt sikker, og det er, at hvis amerikanerne havde sagt til sig selv, at de på lang sigt ville sætte en mand på månen, havde han ikke været der i dag. Men det, at de satte sig for at gøre det og gjorde den fælles anstrengelse for det, gjorde, at der var mange ting, der var målrettet mod det mål. Og det mål blev også et symbol på en lang, lang række andre ting, der trak udviklingen med sig og var med til at bringe os derhen, hvor vi er i dag, og nogle af de ting, som jeg refererede i min ordførertale, var de afledte effekter af den meget høje ambition.

Det, som er vores pointe – eller i hvert fald min pointe – er, at der ikke er brug for at lægge detaljerede planer, men der er brug for at sætte et mål, for så kan markedets aktører og politiske aktører og vores demokrati samarbejde hen imod at nå det mål. Der, hvor statsministeren efterlod mig i fuldstændig vildrede, var, om statsministeren vil sætte et mål for, hvornår Danmark bliver fossilfrit, eller om statsministeren ikke vil gøre det.

Kl. 14:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Statsministeren.

Kl. 14:26

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Der er sat et mål. Den første tale, jeg holdt her i Folketinget, efter at jeg tiltrådte i min nye stilling, var en tale, der bl.a. indeholdt det her mål, nemlig at vi har det mål at gøre Danmark fri af fossile brændstoffer. Målet er sat.

Det, vi diskuterer nu, er så en deadline for det mål. Jeg har sat en meget præcis deadline for, hvornår vi sætter en deadline for det mål, for jeg har sagt – og man kan så betragte det som en trussel eller et løfte, afhængigt af hvordan man ser på behovet for, at der hurtigst muligt udskrives nyvalg – at inden der udskrives nyvalg, vil regeringen sætte en deadline, definere et årstal, og det gør vi på baggrund af et fagligt opspil fra Klimakommissionen. Så der er et mål, og der er også signaleret en deadline.

Jeg kan så forstå, at det er den store skillelinje i dansk energipolitik, hvorvidt denne ambition, denne vision, vi har tilfælles, og som oppositionen altså mener er en ambition, der kan indfries om 42 år – det sætter jeg et lille spørgsmålstegn ved – er en, der skal sættes en deadline for i dag,